

Návraty k oslavám 650 let města

Pokračování nebude

Příští ročník
15. X. – 22.X. 2005

Neděle 19. října 2003		
kdy	co	kde
14:00	velká uklízecí brigáda	Krakonoš a okolí
14:30		
15:00		
18:30		
19:00		
19:30		
20:00	zhášení světel	tečka
20:30		

Větrník, zpravodaj XXXV. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává přípravný výbor. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, video Standa Šmíd. Náklad 220 ks. Cena 7 Kč.

Právě čtete **číslo 9.**

VĚTRNÍK

Ročník XXXV. **Sobota 16. října 2004**

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
10:30	přípravný výbor	kuřárna
13:00		velký sál
13:30	**Na správné adrese**	
14:00	**Rokytnice nad Jizerou**	
14:30	loučení Třebechovice pod Orebem	malý sál
16:00		velký sál
16:30	**Na správné adrese**	
17:00	**Rokytnice nad Jizerou**	
18:00	loučení Rokytnice nad Jizerou	
19:00	slavnostní setkání	malý sál
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	Sejkorák	všude

Recenze

Carlo Goldoni
Treperendy

Goldoni napsal Treperendy (Ženské klepy) jako šestnáctou hru během jedné karnevalové sezóny (je s podivem, že se v Čechách objevila poprvé až v šedesátých letech minulého století). Ve svém druhém tvůrčím období opouštěl typy comedie dell arte a obracel se víc k živým charakterům benátských ulic a životním komediálním situacím. Zahájil cestu, kterou naplno realizoval v Poprasku na laguně. Inscenace text krátí, situace jsou více zkratkovité, přímočaré a jednotlivé typy postav se ve své určitosti spíše vrací k typům komedií comedie dell arte, než aby rozvíjela bohatěji charaktery v plastičtějších situacích.

Osou hry je pomluva, která proletí tam a zpět (hrozí rozbít vztah dvou mladých lidí bez možnosti pravdu najít, neboť původkyně informace je mrtvá). Ale začíná druhé kolo, kdy představa, že by otcem mohla být směšná postavička tržišť, kterou každý zná a každý se jí vysmívá, prodávající pouličním způsobem křížaly, působí ještě děsivěji a mladou představitelku by ještě více diskvalifikovala. Tedy žádný otec lepší než Musa. Proud pomluvy je přerušován komediálními výstupy Arlecchina a Lelia s dámami z lepší společnosti, ale

P&P s.r.o.
PŘÍKRY
EPRONA
Die Garten - Galerie
R Sager
EMBA SOLID BOARD & BOXES
Gorten Švýcarsko
AD servis
Penzion BARUNKA
ŽELEZÁŘSTVÍ
domácí potřeby - elektro
REKOS
COMPUTER SHOP
CS 23
BOLIJA
KONICA MINOLTA
GEOS
Gema
BEZEMA
COLOURS ARE OUR PASSION
ROKA
Semily
Ciba
HYBLER

slova bohužel platí i pro domácí a každým rokem je vzpomínka na hřbitově delší a delší, ale doufám, že všichni, jestli mohou, tak nám tam někde drží palce. Myslím si, že naše přehlídka je mimořádná takovým tím domáckým prostředím a není to jen fabrika na divadlo. Osobně jsem se aktivně jako herec účastnil i jiných přehlídek, ale ta naše se mi zdá po té lidské stránce jako nejlepší. Možná se mnou nebudou všichni souhlasit, ale to je tak jediné, co mohou.

Vždy, když ten krásný týden skončí, padne na mě takový zvláštní smutek. Vysoké osiří, odjedou kamarádi, uklidí se výzdoba po městě, divadlo a v neděli večer to už vypadá, že se tady nic vlastně nedělo. Naštěstí to ale není pravda, v srdcích nám zůstane mnoho krásných vzpomínek a těšení se na příští podzim.

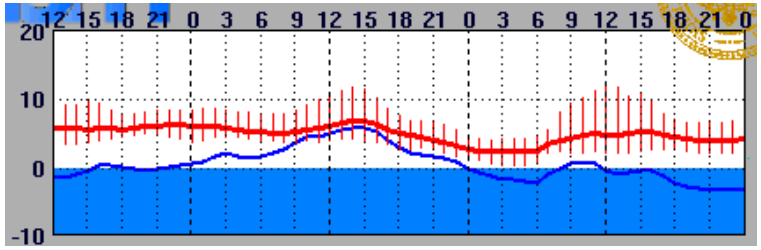
Chtěl bych poděkovat všem lidem, kteří se na chodu přehlídky podílejí, protože každý tvoří kolečko soukolí stroje, který přehlídku táhne už tolik let a i když někdy za ta léta spadlo do stroje i nějaké to zrníčko, nemohlo chod stroje právě díky těm krásným bláznům ohrozit.

Vlastní přehlídce potom přeji minimálně dalších 35. let a všem účastníkům, aby se k nám

za rok zase vrátili.

Nashledanou na XXXVI. KDP v roce 2005.

Předpověď počasí na sobotu:

Teplota opět poklesne, do toho mírné mrholení, možná ledová holoť. Vyčasí se až o sejkorákové půlnoci, ale to už nám bude plat...

dost přesvědčivě, protože nevíme, co je jeho zdrojem. Režisér Rudolf Faltejsek pracuje s přesnou mírou vkusu, dobře organizuje situace (možná, že postavy by mohly mít více prostoru pro bohatější komediální rozehrání). Herci hrají temperamentně s plným nasazením – jistě s rozdílnou mírou herecký zkušeností.

Písnička na začátku a na konci vděčně a živě rámuje příběh. Divák, který přijme a ocení tento inscenační posun, určitě ocení i scénu a jevištně výrazné barevné kostýmy. A tak smysl komedie: "když chce člověk žít šťastně, nesmí dělat moc klepů a musí se od nich držet daleko" možná v podobě trošku jednodušší divák vnímá velmi srozumitelně.

Prof. František Laurin

také hudebně pěveckou produkcí vytvářející vážnější kontrapunkt komedii (ve vysockém představení však tato linie nebyla příliš organickou součástí, ale tím, že se zhášelo, zpěvačka musela na jeviště, docházelo spíše k zastavování rytmu představení).

Jistým problémem je výklad postavy Musy, která ve své stylizaci vůbec nedává možnost uvěřit motivaci Checciny hrůzy, že tento vysmívaný prodavač by mohl být jejím otcem. Takže motivace jednání postav a jejich výsměch nemůže působit

Treperendy nakonec...

Před

Jak myslíte,že se chová žena, které se říká „treperenda“ ?

No, treperenda treperendí. Znamená to, že strašně rychle běhá a mluví.

Myslím, že to je „drbna“,neboli užvaněná bába.

To je nějaká klepna, nejspíš.

Jó, tak to nevím, myslím si, že se asi hádají, alespoň jak znám italský autory.

Tak to nevím, absolutně netuším.

Klepy a takovýhle pomluvy.

Že je hádavá, hašteřivá.

Které představení byste z těch, co jste viděli, ohodnotili nejlépe, nebo naopak nejhůře ?

Mně se jich líbilo víc, musím říct. To bych musel velice přemýšlet - komedie úvodní, značně se mně líbila Gazdina roba a včera (čtvrtek) nebyl zrovna nejbohatší den.

Mně se líbilo 1+1 =3. Nejméně asi Ženitba, ta mě zklamala.

Sobota nejvíc a ostatní čtyři, co jsem viděla, byly vyrovnaný.

Nejvíc asi ten Oskar a teďka ještě uvidím, nevím.

Zatím se mně líbily obě, protože jsem byla na Vysočácích a na Brněnci, a obě byly moc hezký.

Po: *Celkové hodnocení ?*

Hmmm..Byla to komedie, ale vidělа jsem veselejší.

Pěkný to bylo.

Bylo to moc hezké, my máme rádi představení, které má takový švih, je veselý a zpívali tam a to bylo prostě živý.

Toto bylo vynikající, ale i tady byla chyba, že jak křičely na sebe, tak jsem jim nic nerozuměl.

To je něco úžasnýho. Dokážou takový neuvěřitelný věci. Paráda, opravdu. Mají to krásně nacvičený. Stálo to za to.

Kdybyste měli ohodnotit představení od 1 do 10, jaké číslo byste jim udělil/a ?

Tak to vám neřeknu, ale zdálo se mi to nejlepší představení a nejhorší bylo včera.

Asi tak 9,5.

V šatně.

Jak se vám dnes hrálo ?

Ze začátku ne, měli jsme trošku nervy, od půlky se to rozjelo, včetně publika. Báječné bylo, že jich bylo tolik.

Dobře se nám hrálo a myslím si, že publikum bylo fajn, ale bylo nám teda hrozný horko.

Hrálo se mi líp odpoledne, ale je to samozřejmě subjektivní pocit. Jestli se nám to povedlo na 100%? To se nedá říct, asi ne, vždycky se dá něco vylepšit.

SaP & TaL & VaZ

milovaný, že matka si na stůl uložila med, asi dvě kila cibule, košíček se šitím a dva kornouty houskové strouhanky. Všechno vydrželo – až na med. Nicméně Cézarovi se v nastalé konstelaci zřejmě natolik zalíbilo, že se mu podařilo spokojeně usnout.

Návrat rodičů z Krakonoše provázelo značné zděšení. V síni ležela neidentifikovatelná koule mající na sobě všechny shora uvedené ingredience natolik poctivě nalepené, že nebyla šance zbavit ho jich asi týden. Zkrátka v té době chutnal sladce a sem tam z něho visela nit.

Dlužno podotknout, že mu jeho sladká chuť vydržela po celý jeho psí život a já do dnešního dne nezapomenu, jak mi v červenci roku 1986 olízl ruku před tím, než se odebral do svého psího nebe. Měj se tam hezky, do dneška na tebe vzpomínáme, Cézárku.

Patronem dnešního Větrníku je…

Vladimír Vodseďálek

Blíží se nám neodvratně konec 35.ročníku KDP, a protože se jedná o takové malé jubileum, v každém čísle Větrníku se některý z členů PV ohlížel za minulými ročníky. I na mne byl ze strany redakce vytvářen mírný nátlak na dodání příspěvku . Myslím, že já osobně se těžko mohu ohlížet 35 let dozadu, protože v té době mým hlavním úkolem bylo nepočůrat si kšandy od kalhot, k čemuž se s přibývajícími lety opět pomalu vracím.

Aktivně jsem se začal přehlídky účastnit začátkem 90.let, do té doby jsem viděl přehlídku jen ze strany pasivního účastníka, ale vždycky jsem se na ten říjnový týden moc těšil. Každým rokem přijede spousta kamarádů a známých, jen mi je smutno, že někteří už přijet nemohou. Předchozí

Patronem dnešního Větrníku je…

Ing. Ivan Hanuš

Vážou-li se vzpomínky účastníků Krakonošova divadelního podzimu pouze k divadelnímu dění, je mojí ctí, že mohu vzpomenout i na neuvěřitelné zvířecí zážitky, které potkaly

naši rodinu poté, co se v ní v červnu roku 1972 objevilo malé klubíčko jménem Cézar. Z něho se postupem času ukázal vyrůst superfešák německý ovčák, který dokázal to, že jsme nebyli nuceni čtrnácte let zamykat hlavní domovní vchod. Nebylo proč.

Příhoda, o níž se s vámi chci podělit, se však udála v druhém roce jeho života, kdy kluk byl pořád pryč (přes týden na internátě) a páníčci (otec s matkou) mívali čas od času povinnosti jinde, než aby s naším tehdy malým uzlíčkem trávili všechny volné večery. Stejně tomu bylo i v říjnu roku 1973, kdy byl Cézárek vlídnými slovy uklizen do chodby s tím, že přece všichni jsme hned doma, ať nezlobí a pak možná bude i něco dobrého …

Cézárek si svůj pobyt v síni vysvětlil ovšem po svém. Zprvu zkontroloval vše okolo, poté zkusil chvíli spát a v okamžiku, kdy se mu začalo stýskat, zjistil, že na stole, pod kterým spí, visí ubrus. Ubrus měl vůni páníčků, takže ze stesku po nich bylo třeba si jej přiblížit. Vzal milý ubrus mezi zuby a stáhl si jej dolů k sobě. Netušil ovšem, psík jeden

KRTEK děkuje

Naši věrní diváci, redakce Krakonošova Telekinetoskopu, by vám touto cestou chtěla poděkovat za vaší přízeň. V uplynulém týdnu jsme pro pozvednutí vaší nálady dělali, co jsme mohli. Někteří dělali, co museli. Na obrazovkách vašich přijímačů jste měli možnost shlédnout tváře známé i zcela nové. Zejména těmto ochotným lidem patří naše díky. Poděkovat musíme i našim partnerům, tj. Ústavu plastické chirurgie za výrobu klonů, radiokomunikacím za poskytnutí TV vysílače na Kamenci coby startovací rampy pro raketu, firmě Slepý a Šilhavý za zapůjčení dalekohledů, Židovskému muzeu v Praze za zapůjčení Golema a všem ostatním, od kterých jsme si cokoli zapůjčili, aniž by oni cokoli tušili.

Co napsat závěrem? Snad jen že my vám budeme možná k dispozici i v dalších letech … a vy nám taky můžete.

PS: Jirka Hlávka ještě nezaplatil honorář!

Vobskočák: tuto fotografii nekomentuje

Foto náhodného kolemjdoucího ukazuje, jak dopadají ti, kteří se snaží odstranit naši korupci. Nakonec jsou sami odstraněni.

DS E.Vojana Brněnec přeje svému kamarádovi a kolegovi Jeníkovi Hegerovi - Kučerovi K jeho narozeninám (18.10) Hodně všeho NEJ…. Slibujeme poslušnost a kázeň, na které je čas od času zapomínáno. Jo, a taky pevné zdraví a hodně lásky!!!

Představujeme soubor Symposion Třebechovice pod Orebem

Náš rozhovor s panem Rudolfem Faltejskem, režisérem třebechovických Treperend jsme začali, ale nedokončili, před prvním jejich představením. Velice vstřícný pan režisér se nerozpakoval věnovat se mi před herec-kou šatnou a pak po skončení představení jsme ho dokončili ve velkém sále Krakonoše.

Jaká je historie divadla v Třebechovicích?

Stručně řečeno: Třebechovické divadlo je doloženo od r. 1814. V r. 1847 se hrála Tylova Tvrdohlavá žena a dál následovalo vždy 10 let tučných a 10 let hubených – tedy činnost bohatá byla střídána pauzou. Symposion byl založen v r. 1945 z nadšení nad nabytou svobodou po válce. Všechny místní soubory se spojily v jeden jediný. Ta doba je spjata se jménem dr. Stanislava Simona, který na jeviště přinesl náročný repertoár. Hrála se například Fibichova Smrt Hypodamie, Gorkého Matka a podobné hry. Od 50 let nastupuje Jaroslav Vik a já. A opět se poměrně úspěšně uvádí například i v Hronově Gorkého Matka, bratří Čapků Ze života hmyzu atd. Hrálo se pravidelně až do r. 1993, pak najednou, zřejmě s podnikatelským boomem, nastal především propad divá-ckého zájmu. Rok zkoušek, pak jediné představení, ani soubor to nemohlo dlouho těšit. No, a od r. 2000 začíná nová historie spolku. Přišli za mnou mladí, zda bych se vede-

Výstava v přízemí vysockého muzea

O třech výstavách v podkrovní obrazárně Vlastivědného muzea pro Vysoké nad Jizerou a okolí se v letošním přehlídkovém Větrníku psalo, ale v muzejním přízemí se již značnou část letošního roku nachází i výstava "Čaromoc lékáren", uspořádaná ku příležitosti 190. výročí narození PhMr. Josefa Kramáře, který byl nejen vysockým lékárníkem v letech 1839 až 1856, ale i purkmistrem v rozmezí roků 1850 až 1856. Ovšem mimo tyto funkce se zasloužil i o divadlo, jak sám zmínil ve svých pamětech: "Divadlo bylo prvé majetkem těch kterých ochotníků; teprv později, když jsem založil školní fond, ukoupila jej k mému návrhu obec, (tuším r. 1852.) a výtěžek čistý plynul pak do školního fondu. Zdařilé výsledky rozohnily nás pro divadlo, tak velice že jsme zvláštní budovu divadelní postaviti sobě předsevzali. - Nedošlo však k tomu, an já r. 1856. z příčin rodinných rodiště své navždy opustil." Tak již tento lékárník z vysocké lékárny, která dosud nese v názvu vysockého černého medvěda, uvažoval o divadelní budově. Ta stojí až od roku 1925, ale žádá si oprav. Proto pro ty, kteří je chtějí podpořiti se též v přízemí vysockého muzea nachází kasička a u pokladny sběrací listina. Pokračujme tedy ve stopách vzorových předchůdců.

(mlj)

Kopráci jsou také divadelníci!

V průběhu letošního Krakonošova divadelního podzimu se k nám z několika míst donesla zpráva, že prázdná místa v hledišti, která se objevují ve druhé polovině představení, opustili frekventanti KPR. Prý tím jasně dokazujeme, že si neváží práce svých kolegů. Pochopitelně jsme o tom na seminářích mluvili, a protože letošní přehlídka se chýlí ke konci, rádi bychom k tomuto tvrzení přidali také svůj názor.

I my se po přestávce díváme na prázdná sedadla v hledišti. Zdaleka to nejsou jen naše místa, jen naše řada. Navíc je třeba si uvědomit, že frekventanti KPR se zúčastňují i mnoha jiných divadelních přehlídek a tak se stává, že při našich rozborech představení na půdičce se objevují příspěvky začínající: "Tuto inscenaci jsem dnes viděl po čtvrté…" - Mohl by člověk, který si neváží práce svých kolegů, začínat touto větou? A je smrtelným hříchem shlédnout první polovinu představení, které vidím po třetí, po čtvrté a potom jít přemýšlet o tom, co jsem viděl a konfrontovat viděné s tím, co jsem se letos na KDP naučil?

Rád bych zakončil větou z **druhé poloviny** Gazdiny roby: „ Kdo jsi bez viny, hoď kamenem."

Za celý KPR Pavel Němec

Hasiči, díky

Nevím již pokolikáté, ale opět se můžeme všichni denně setkávat a „dorážet" po kulturních zážitcích v místní hasičovně. Tak jako každý rok zde všem zájemcům z řad účastníků a návštěvníků Krakonošova divadelního podzimu nabízí místní sbor dobrovolných hasičů posezení při muzice, možnost si zatancovat, občerstvit se nebo jen tak pozorovat, jak se ochotnický lid dokáže bavit až do časných ranních hodin.

A dokonce zde není ani nutné děkovat za přijaté služby. Neboť , jak pravil jeden z obsluhujícího personálu: „Od těch dob, co Fénič ané vynalezli peníze, netřeba nám děkovat. Děláme to rádi."

Myslím, že to opravdu dělají rádi a dobře. I když některým hostům z toho po ránu nemusí být dobře. Za tuto péči v pozdních nočních a časných ranních hodinách patří dík celému kolektivu SDH pod vedením pana Lukeše. Poděkování patří i hudbě manželů Fajtových, která po celý týden láká na taneční parket.

Děkuji hasičům a doufám, že vydrží i další léta.

Za OSV Karel Bárta

ní souboru neujal. Ujal. Je nás však málo, vše se musí upravovat. Objevili se zpěváci, využita byla zkušená klavíristka paní učitelka Franc ková a najednou vzniká něco nového - zpívá se.

Co má soubor společného s nepochybnou obrozeneckou tradicí místa? Jak se s ní vyrovnává?

Tradice překáží, protože svazuje, ale i pomáhá, postrkuje soubor k nové činnosti. Oni nenasedli do rozjeté loďky jako předchůdci, přijímají podněty. Tradice ochotnického divadla v Třebechovicích má význam spíš pro město. To se stalo „noclehárnou" Hradce, kam všichni jezdí do práce. Město se stále vylidňuje. Soubor je malý, 50 nebo 70 lidí různého stáří a dovedností by už něco znamenalo. Taková občanská sdružení by vytvářela občanskou společnost. Zatím je to složité, všichni jsme zpohodlněli. A stav první republiky se nemůže vrátit. Kulturu dnes vytváří zejména rozhlas a televize. Nova vyhovuje vkusu dnešního člověka, oni jsou profesionálové, ale je to jen "řachačka" a nic nenese. Chybí svoboda a chuť se prát!

Má soubor něco společného s obrozeneckou tradicí Třebechovic a tím vlastně i se svými počátky?

Nepochybně je tam silná tradice v působení obrozeneckých osobností. Jan Bonaventura Pitr, opat poličského kláštera, měl široké kulturní zájmy a pomáhal i českým exulantům v odchodu do Polska. O divadlo se zasloužil Jan Theobald Held, lékař a skladatel, a po něm v průběhu 19. století řada osvícených kněží. Brandejs, například, jel za Tylem do Hradce a vezl mu k posouzení svoje písničky. Pak se jako farář objevil v Třebechovicích. Ta tradice už dnes nežije, nemůže žít, tehdy šlo o osvícenský úkol, dnes to umí televize a rádio líp. Ochotníci už nikdy neponesou obrozeneckou pochodeň. A aby se stav vzdělanosti a kulturnosti obcí zlepšil, musí výkonná moc přejít do obcí, ne být soustředěna v Praze. Dokud nebudou rozhodovat obce, občanská společnost se nevrátí.

Říká se, že žijeme v informační společnosti. Myslíte si, že divadlo, i ochotnické, je její součástí?

Každé představení je sdělování. Každé představení, na které přijdou zejména děti, ale i ostatní lidé má význam. Živé představení nese zázrak divadla. Divák představení spoluvytváří a z tohoto hlediska je význam divadla neoddiskutovatelný. Ochotníci dělají divadlo pro radost ze sdělení, z potlesku a proto divadlo ve smyslu polidšťujícím do této informační společnosti patří. Ono ji spoluvytváří.

Jaké inscenace tedy chce váš

soubor vytvářet?

Soubor mladých je dramaturgicky i režijně nedotčený, s tím si rady nevědí. Dopouštím se hrozných nehorázností. Upravil jsem hru tak, aby si všichni zahráli. Nemohu dělat modernu či to, co je spjato s fenomenem autorského divadla. Neumím dělat všechno, co dělají třeba Jesličky v Hradci, i když mnohé ano. Připravujeme hru Si pořádně zařádit. Je to směs převzatých situací z původního Nestroye, z úpravy V +W z r. 1928, z her Helenka je ráda a Teta z Bruselu. Zkoušíme z toho udělat nezávaznou srandu. Na stole mám Sen noci svatojanské a i když nemám 18 herců, lze hru upravit a role sdružit, zdvoj i ztrojnásobit a hrát to. Sen bude kacířsky seškrtán, profesionálové ho mohou hrát tři hodiny, ochotníci nejvýš polovinu této doby.

Co jste od r. 2000 do teď inscenovali?

První hrou byl Černošský pán bůh a páni Izraeliti, následovaly Treperendy a dokončujeme Si pořádně zařádit.

Máte nějaké svoje „tajné" přání?

Ne, nemám, přání už skončila. Mou labutí písní byla hra Tři na lavičce ve spolupráci se Sašou Gregarem a mou ženou, kde jsem si zahrál jednu z rolí. Před několika lety byla uvedena i na Hronově.

Děkuji, povídalo se mi s vámi moc příjemně. (vy)

Představujeme
DS Jirásek
z Rokytnice nad Jizerou

V malém sále Krakonoše vedeme rozhovor s vedoucí souboru a současně režisérkou dnešního závěrečného představní přehlídky paní Janou Mařasovou.

Jste soubor, který má sídlo v obci v bezprostřední blízkosti Vysokého. Jaké jsou vztahy obou souborů?

Obě městečka jsou opravdu od sebe vzdálena, coby kamenem dohodil. Myslím také, že vztah obou souborů je více než přátelský. V minulosti jsme se hodně navštěvovali, dnes jezdí spíš Vysočtí k nám. Problémy nejsou, dobře se známe. Mnoho Rokytničáků je z Vysokého, náš bývalý klíčový člen souboru pan Hladík se do Rokytnice přistěhoval z Vysokého a naopak dvě jeho dcery se provdaly zpět do Vysokého. Svatka Hejralová je rozená Hladíková. Ony jsou také dnes tím spojovacím článkem.

Jak soubor pracuje dramaturgicky – lépe řečeno, jak váš ochotnický soubor vybírá hru, kterou bude studovat?

no ostatní ve stejném duchu. Také přehlídkové označení tvoří keramické listy – lipové mají účastníci, dubové značí hosty. Stejná výzdoba je i na půdičce – stromy, jejichž padající listí víří pod krovy. "Málokdo si vlastně všiml, že letošní téma na půdičce je od semínka po košatý strom. Na jedné straně jsou staré fotografie a výtisky Větrníku, na protější každý den roste a košatí strom – a toho si všiml málokdo," stěžuje si na naši pozornost Lenka. Měli bychom se, vážení návštěvníci přehlídky, asi zamyslet – buďme pozornější.

Do přípravy přehlídky se zapojí také děti, které má Lenka v Základní umělecké škole v Jablonci nad Jizerou. „Vyhlásím soutěž o nejlepší obrázek na dané téma, ale de facto vyhrávají v soutěži všechny děti. Kreslí stromy, loni dělaly Kašpárky, předtím se podílely na vytváření obrazů Krakonoše," objasňuje vznik některých součástí výzdoby její autorka.

Na otázku, zda děti zajímají další osudy jejich výrobků, mi Lenka odpověděla, že těm větším všechno nafotí. „Ve skutečnosti výzdobu vidí jenom školkové děti, které sem jdou na pohádku a navštěvují Krakonoše."

(jn)

Zase poslední

Tak – a balit, lidičkové!
Přehlídka je na konci.
Čekají nás všední dnové
v Praze, Týně, Jablonci.

Ještě pár dní léčit budem
hlasivky a kasičku,
Vzpomínka, co hlavou blýskne,
vzbudí úsměv na líčku

Za čas vlítnem na cukroví,
na salát a na rybu,
neb je čas vždy v klusu velkém,
v neustálém pohybu.

To má ale konec dobrý
Ať se řádně - řádně hne!
Za rok jedem na Vysoké -
hned, jak k říjnu doběhne!

jh

Padá listí, padá

Když půjdete Vysokým, potkáte mnoho stromů s opadávajícím listím. Pokud jste chodili Vysokým po celý tento týden, potkávali jste stromů s padajícím listím ještě víc, než obvykle. Ve výlohách místního nákupního střediska i na půdičce divadla totiž své holé větve se zbytky barevného listnatého hávu rozprostírají stromy nakreslené.

Kde se tady vzaly? Jsou symbolem letošní divadelní přehlídky. "Před časem zpracovávala Jana Vodseďálková téma sklizně a mně se to moc líbilo. Napadl mě proto letos podzim, ale abych se od Jany přece jen odlišovala, zvolila jsem podzim," říká autorka výtvarné prezentace přehlídky Lenka Richterová.

„Vlastně téma celého výtvarného ztvárnění letošní přehlídky se odvíjel od názvu Krakonošův divadelní podzim. Podzim značí opadávající stromy a listí spadávající z desek, divadelní symbolizuje prostředí divadelní šatny a Krakonošův - ve výlohách jsou umístěné různě velké, vyřezávané figurky Krakonošů, které nám zapůjčilo zdejší vlastivědné muzeum (pokud se vám figurky líbí, můžete si je zakoupit v muzeu – pozn.red.)," doplňuje svou přítelkyni Honza Hejral, spolutvůrce výzdoby.

Od té chvíle se vyvíjelo všech-

Soubor vybírá podle možnosti, jak obsadit role jednotlivými typy herců, vybírá s ohledem na požadavky a komplikovanost scény a podle toho zda na hru stačíme. Hru, kterou dnes uvedeme, jsem viděla v profesionálním provedení a moc se mi líbila. Podařilo se mi ji obsadit navzdory choulostivým situacím, které se na scéně odehrávají. Obavy byly překonány a všechno dobře dopadlo. Protože souboru schází především muži, vystupuje s námi herec souboru z Josefova Dolu pan Václ.

Jak jste se dostali sem do Vysokého? Vystupujete tu mimo přehlídku, jako host.

Pozvali nás sami Vysočtí.

Jaké jsou podmínky pro práci souboru v Rokytnici?

Z Rokytnice odcházejí mladí za prací. To je kámen úrazu a ohrožuje to soubor. Rokytnice je na konci světa, o práci je nouze. Trápí nás to a je to problém každé inscenace, kterou budu obsazovat. Tomáš Václ je z Jilemnice a jezdil na zkoušky každý týden. Ta role je přeobsazená, původní interpret to vzdal právě kvůli práci – je teď zaměstnán v Praze a jezdí často do zahraničí.

A jak se projevuje soubor jako celek?

Je to báječná parta, drží pohromadě. Děláme všechno společně, co udělat jde – scénu, výpravu apod. V repertoáru střídáme hry pro děti s hrami pro dospělé. Každý druhý rok uvádíme novou pohádku. Tentokrát ji připravujeme na jaro.

Jak se vám hledají hry pro děti? Máte pocit, že je dostatečný výběr?

Něco máme doma v knihovně, něco zaslali z Dilie na naši žádost, a tak vybíráme zase podle možnosti obsazení.

A historie souboru?

Byl založen v r. 1945. První premiéru sehrál o vánocích téhož roku. V 50. a 60. letech měl i 80 členů. To se to hrálo, střídali jsme v roce i tři inscenace.

Jste jako soubor občanským sdružením, nebo máte nějakého zřizovatele?

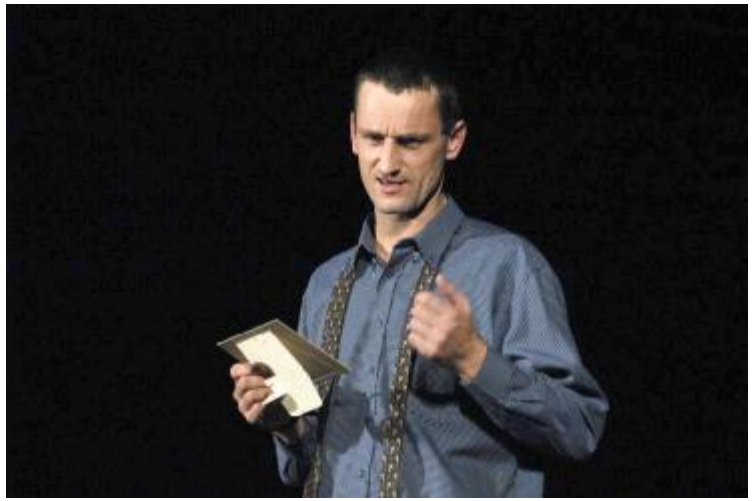
Našim zřizovatelem je Městský úřad v Rokytnici. Je to dobrý zřizovatel, ve všem nám vychází vstříc. Před pěti nebo sedmi lety proběhla rekonstrukce kulturního domu, užíváme ho zdarma a náklady na provoz hradí městský úřad. Kulturní dům obhospodařují ochotníci. Provoz v něm není veliký, v podstatě dnes jen ochotnická divadelní představení, vedle toho se uskuteční nejvýš nějaký koncert, i když i ty jsou spíš minulostí.

Tak zlomte vaz a ať se vám daří. Děkuji za rozhovor.

(vy)

I věci
mohou promlouvat

„Počasí venku je hrozné, pohled na Kolínského zdrcující. Jak říkával František Josef blahé paměti ničeho jsem nezůstal ušetřen," postěžoval si hned zkraje předposledního rozborového semináře předseda soutěžní poroty Prof. Dr. Jan Císař. Včera dopoledne čekal porotu obzvláště dlouhý maratón, neboť k hodnocení měla připraveny hned dvě představení.

Tou první pověstnou baterií k vytěžení byla pohádka souboru Doveda Sloupnice – Král k sežrání Štěpána Jelínka.

„Včera jsem se řítil do neuvěřitelného průšvihu, neboť jsem s důvěrou šel na pohádku," svěřil se hlavní „těžař" Mgr.Jiří Hraše. V pohádce většinou platí, že špatnost je zřetelně poražena a dobro vítězí. „V případě Dovedy jde však o recesní, parodický text a tím pádem se zcela změnil konečný adresát. Hra se vlastně rozvíjí jako variace na pohádkové téma," řekl porotce, jenž byl zmaten zařazením hry do přehlídkového programu jako představení pro děti. „Už jen užití slova chtíče mě překvapilo, když význam tohoto slovo je zcela jiný."

Zvláštní se hodnotícímu porotci zdála i výtvarná stránka – absence scény, kostýmy redukované na minimum, vtipné doplňky dotváří postavy. „Je zde patrná snaha o hru, o uvolněné hraní, ačkoli se objevilo i trochu víc akcentu na seriózní pohádkový příběh - ale ten jsme si tam možná dodali sami." Podle Jiřího Hraše však představení mělo dozajista jeden klad: „Sloupničtí se pokusili vyhnout vesměs mizernému repertoáru pro děti."

Mgr. Petr Kolínský, vyzvaný, aby se vyslovil k výtvarné stránce představení, prohlásil, že nemůže

Po celou dobu se nová hlava pomazaná tvářila velmi podezřívavě. Není divu, již jednou měl být Jan Čenský korunován na českého krále a posléze byl zatčen za vlastizradu a spolčování se s monarchisty. Každý z nás by asi byl pak opatrný. Nicméně, jakmile odložil svou nedůvěřivost, jelikož se žádné záludnosti neobjevovaly, rozvinulo se něco přes hodinku vyprávění, otázek a odpovědí a došlo i na improvizovanou rekonstrukci filmového natáčení.

(jn)

právění vtipů. Jelikož před ní sedělo hlediště plné ochotníků, nebraly vtipy i s náležitým dramatickým ztvárněním konce, takže v okamžiku, kdy očekávaný umělec dorazil, bylo obecenstvo celkem v dobrém rozmaru.

Za zvuku fanfár vkráčel princ Jan z Čenských po červeném koberci a za doprovodu dvou dvorních dam na jeviště a byl vládcem hor Krakonošem povýšen na českého krále a vysockého markraběte. Zároveň mu bylo uloženo starat se o své poddané a pravidelně je navštěvovat. Byl korunován, zahalen do královského hermelínu a s červeným jablkem i žezlem v ruce byl usazen na trůn.

Krakonoš udělil titul markraběte vysockého

Začátek avizované besedy s Janem Čenským se trochu zpozdil, neboť herec měl nečekané potíže na cestě napříč republikou. Aby se přítomné obecenstvo nerozuteklo, rozehrála moderátorka odpoledne Iva Janálová vy-

říci nic, neboť scéna neobsahuje vlastně také nic. „I pestrobarevný háv účinkujících je minimalistický. Zajímavý zlom nastal v okamžiku, kdy se děj převalí ze scény do jeviště a herci začnou nabízet koláčky. Tehdy děti zjistí, že skončila hra na divadlo a začnou se dožadovat sladkostí, než se dovědí, že jsou určené pouze pro paní učitelky. V tu chvíli se mi celá inscenace ozřejmila. Došlo mi, že jde pouze o hru na divadlo," podělil se o své zážitky scénograf.

Předseda poroty prof. Císař si pochvaloval přinejmenším sympatický fakt, že konečně přišel někdo se zcela jiným přístupem k pohádce. „Po letech, co se pohybuji v ochotnickém divadle a účastním se různých přehlídek, jsem hluboce přesvědčen, že se na poli pohádek pro děti za ta léta vůbec nic nezměnilo. Tady se opravdu nedaří. I ti jedinci, kteří obvykle dělají dobré divadlo, na pohádkách pohoří," horlil prof. Císař. Kdežto Sloupničtí se vydali jinou cestou – ponechali si pouze principy pohádky, ale zvolili spontánní reakce. "Výsledek je takový, jaký je. Vnikne-li tento novodobý duch do starobylých pokusů vyrovnat se s pohádkou a ještě navíc ve vesnickém divadle, je to pro mne zajímavý, pozitivní zážitek a věřím, že by to mohl být perspektivní počin," zakončil své hodnocení Jan Císař.

Ač se prof. Františku Laurinovi nejprve příliš do hodnocení nechtělo, přece jen se nakonec rozhodl přidat svou trošku do mlýna. Vzpomněl na své ochotnické zážitky, kdy exceloval hned ve dvou pohádkách, z nichž jedna byla Honza a drak Pudivítr. „Mám pochopení pro staré inscenování pohádek, sám jsem se podílel na pokažení divadelního vkusu velké spousty dětí. Myslím, že Sloupničtí mohou být rádi, že se seznámili s paní režisérkou Markétou Světlíkovou. Spolupráce s ní může být prvním krokem k jiné inscenační tradici. Možná za dva roky už bude něco zajímavého vidět," rozloučil se se souborem divadelní režisér.

Druhým hodnoceným kusem byl Černý pátek, představení DS Vojan Desná složeném z monologů a jednoho dialogu Aldo Nikolaje. „K monologům mám kladný vztah a k jedinci, který se do nich pustí, chovám obdiv, protože monology nejsou právě na výsluní zájmu. Možná proto, že s sebou nesou mnoho problémů a ne vždy dostatečnou dramatičnost," vyslovil se k základní problematice hlavní hodnotící ing. Dušan Zakopal. Konstatoval, že k dosažení dobrého výsledku musí monolog zaujmout publikum a musí jej provázet výrazný herecký projev. Navíc by

monolog neměl být přespříliš dlouhý.

V otázce délky oponoval ing. Zakopalovi Mgr. Jiří Hraše: "Únosná míra není vždy měřitelná časem, ale spíše osobností interpreta. Základem je, že postava musí už na jevišti přijít podtlakována, s potřebou své problémy svěřit publiku. Vypovídat se. To je to podstatné a ta určitá temperatura typu v představení Desenských chyběla."

František Laurin přišel s několika praktickými radami, jak vylepšit inscenaci monologů: "Možná by stačilo monology jen trochu uvést, například – představte si, co se mi stalo nebo to vám musím říct – v tom okamžiku se interpret dostane pryč od pouhého akademického vyprávění," vysvětloval své myšlenky divadelní režisér. Shodl se s kolegou Hraše, že postava musí mít potřebu něco sdělit, pokud ne publiku, může vést dialog se sebou a tím se monolog dostane do prudkého pohybu.

Scénograf Petr Kolínský rozvedl myšlenky svých předřečníků o fakt, že dialog je možné vést i s rekvizitami. „I věci mají schopnost rozehrát svůj vnitřní monolog a tím se stávají partnery herce. Prostor však v desenském představení využívá pouze dvojice pokojských." (jn)

Zklamali jste mě

Téměř poslední a hned dvojnásobné loučení se odehrálo včera v hospůdce. Loučily se divadelní soubory Doveda Sloupnice a Vojan Desná. Své slovo řekli Vlastimil Ondruška i Jan Vaverka st., magickou trojku připomněl Jaroslav Vondruška (vidí se se souborem třikrát – vítání, přípitek na společenském večeru a loučení) a Svatka Hejralová rozdělila téměř poslední hlávky zelí.

Kuba Pošepný řekl na Sloupnické, že hned první večer navštívili hasičovnu a jedli, pili, hodovali. „Když jim někdo sdělil, že nepsaným pravidlem hrajícího souboru je jít před představením nejdéle v jedenáct hodin spát, zarazili se, ale nakonec pravidlo porušili a vydrželi s klidem do půl druhé ráno. "Zklamali jste mě, že nezůstanete na vyhlašování, ale abych vás pořád nehaněl, musím říct, že jste byli všude včas, někde i dřív než já," připustil své chyby Kuba.

Katka, hosteska desenského souboru, prohlásila, že měla letos prostě štěstí na soubory malé, spočítatelné, abstinující, dochvilné, zvladatelné, ukázněné a vládnoucí rozumem.

Sloupničtí poděkovali za vlídné zacházení a jelikož prezentovali, že přijeli s čímsi k degustaci, pochlubili se hrající zahrádkáři vypáleným ovocem ze svých zahrádek. (jn)

Kubo díky

„Ráda bych poděkovala našemu novicovi, že se tak rychle a bezproblémově zařadil do řad hostesů a o své soubory se dobře staral. Takže , Kubo, děkuji ti. Ale musím ti říct, že popíjet se soubory opravdu není tvojí povinností," sdělila novopečenému hostesovi Kubovi Pošepnému již zkušená hosteska Káťa Bártová. Sloupničtí, poslední soubor, o který se Kuba staral, se však bránil, že ho opravdu k pití nenutil. Ale zase na druhou stranu, zasvětit ho někdo prý musel. Kuba odvětil, ať si z toho hlavu nedělají, Káča prý jen závidí - pila by také, jen kdyby její soubor chtěl. (jn)

